

ΡΟΜΠΕΡΤ
ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

ΑΝΗΣΥΧΟ ΑΙΜΑ

ΤΟΜΟΣ 2

**ΑΝΗΣΥΧΟ
ΑΙΜΑ**

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ανήσυχο αίμα (Τόμος 2)**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Troubled Blood
Από τις Εκδόσεις Sphere, Λονδίνο 2020
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Robert Galbraith
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιπίδης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Duncan Spilling
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© J.K. Rowling, 2020

The moral right of the author has been asserted.

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.
All rights reserved.

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: Little, Brown Book Group Ltd, 2020

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Stephen Mulcahey, Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4846-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4847-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΡΟΜΠΕΡΤ
ΓΚΑΛΜΠΡΕΪΘ

ΑΝΗΣΥΧΟ
ΑΙΜΑ

ΤΟΜΟΣ 2

Μετάφραση: Χρήστος Καψάλης

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

...εύρωστη άνοιξη, ολόγυτη με των λουλουδιών τα φύλλα...
Έντμουντ Σπένσερ, Η νεραϊδοβασίλισσα

*Ύστερα από θύελλες βαριές και τρομερές καταιγίδες,
ο ήλιος πια είναι καιρός ιλαρός να ξεπροβάλει
και σαν έχει ξεσπάσει όλη η οργή της μοίρας,
αρμόζει με τα πολλά να ῥθουν όμορφες ώρες·
ειδάλλως οι βασανισμένες ψυχές θα πέφταν στην απελπισία...
Έντμουντ Σπένσερ, Η νεραϊδοβασιλίσσα*

Στις οκτώ το πρωί, όταν κανονικά θα έπρεπε να έχει συνάντηση με τον εν διαστάσει σύζυγό της στο πλαίσιο της διαμεσολάβησης, η Ρόμπιν βγήκε από τον σταθμό του μετρό στην οδό Τότεναμ Κορτ, κάτω από έναν βαθυγάλανο ουρανό. Το φως του ήλιου φάνταζε σαν ένα μικρό θαύμα, ύστερα από τους ατελείωτους μήνες της βροχής και των καταιγίδων, κι η Ρόμπιν, που δεν είχε βάρδια παρακολούθησης σήμερα, είχε προτιμήσει ένα φόρεμα, χαρούμενη για την ευκαιρία να ξεφύγει από τα τζιν παντελόνια και τα πουλόβερ που φορούσε μονίμως.

Παρότι αισθανόταν θυμωμένη με τον Μάθιου, ο οποίος είχε ματαιώσει τη συνάντηση μόλις είκοσι τέσσερις ώρες πριν από το προκαθορισμένο ραντεβού («Ο πελάτης μου λυπάται, όμως προέκυψε επείγον ζήτημα προσωπικής φύσης. Δεδομένης της δικής μου αδυναμίας να συμμετάσχω κατά το δεύτερο μισό του Μαρτίου, προτείνω να καταλήξουμε σε μια αμοιβαία βολική ημερομηνία τον Απρίλιο») και παρά τις υποψίες της πως ο Μάθιου απλώς καθυστέρούσε την όλη διαδικασία απλώς και μόνο για να δείξει πως εκείνος είχε το πάνω χέρι και παράλληλα να της ασκήσει πίεση, ώστε να εγκαταλείψει την προσπάθεια ανάκτησης του ποσού που δικαιούνταν από τον κοινό τους λογαριασμό, η διάθεσή της είχε αναπτερωθεί από τη σκονισμένη λάμψη εκείνης της πρωινής ηλιο-

φάνειας που φώτιζε τα ατέλειωτα έργα οδοποιίας στην πάνω πλευρά της οδού Τσάρινγκ Κρος. Η αλήθεια, η οποία είχε αποκαλυφτεί επιτακτικά στη Ρόμπιν, στη διάρκεια των πέντε ημερών άδειας που είχε επιμείνει ο Στράικ να πάρει, ήταν πως αισθανόταν περισσότερο ευτυχισμένη στη δουλειά. Καθώς δεν είχε απολύτως καμία διάθεση να επιστρέψει στο πατρικό της στο Γιόρκσαϊρ και να βρεθεί αντιμέτωπη με τη συνήθη ομοβροντία ερωτήσεων από τη μητέρα της σχετικά με το διαζύγιο και τη δουλειά της, και καθώς δε διέθετε αρκετά χρήματα ώστε να φύγει από το Λονδίνο και να απολαύσει ένα μοναχικό μίνι διάλειμμα, είχε περάσει τον περισσότερο χρόνο της τακτοποιώντας διάφορες εκκρεμότητες που είχαν συσσωρευτεί ή δουλεύοντας πάνω στην υπόθεση Μπάμπορο.

Είχε, αν όχι ακριβώς συγκεκριμένα στοιχεία, τουλάχιστον ορισμένες ιδέες και τώρα κατευθυνόταν στο γραφείο ώστε να φτάσει νωρίς, ελπίζοντας πως θα προλάβαινε να μιλήσει στον Στράικ πριν πλακώσει όλη η δουλειά της ημέρας. Τα κομπρεσέρ έπνιγαν τις φωνές των εργατών στον δρόμο, όπως περνούσε από εκεί η Ρόμπιν, μέχρι που έφτασε στη σκιερή ηρεμία της οδού Ντένμαρκ, όπου τα καταστήματα δεν είχαν ανοίξει ακόμη.

Όπως κόντευε στο κεφαλόσκαλο της μεταλλικής σκάλας, η Ρόμπιν άκουσε κάτι φωνές να βγαίνουν πίσω από τη γυάλινη πόρτα του γραφείου. Παρά το γεγονός πως η ώρα δεν ήταν καν οκτώ και τέταρτο, το φως ήταν ήδη αναμμένο.

«Καλημέρα», είπε ο Στράικ, όταν άνοιξε την πόρτα η Ρόμπιν. Στεκόταν δίπλα στον βραστήρα και φάνηκε να εκπλήσσεται κάπως που είχε έρθει από τόσο νωρίς. «Καλά, δεν είχες πει πως θα ερχόσουν κάποια στιγμή μετά το μεσημέρι;»

«Ακουρώθηκε», είπε η Ρόμπιν.

Αναρωτήθηκε αν ο Στράικ είχε ξεχάσει για ποιο λόγο θα αρκούσε να έρθει στο γραφείο εκείνο το πρωί ή αν το έκανε από διακριτικότητα, καθώς ο Μόρις καθόταν στον καναπέ από δεξιά. Παρότι γοητευτικός ως συνήθως, τα φωτεινά γαλάζια μάτια του Μόρις ήταν κοκκινισμένα και το σαγόνι του αξύριστο.

«Καλώς την πέρδικα», είπε. «Εδώ δεσ ομορφιές. Κανονικό μοντέλο».

Η Ρόμπιν προσπέρασε το σχόλιο, όμως εκεί που κρεμούσε το σακάκι της, συνέλαβε τον εαυτό της να εύχεται να μην είχε βάλει το φόρεμα. Την ενοχλούσε πάρα πολύ το γεγονός πως ο Μόρις της προκαλούσε τέτοια αμηχανία, όμως θα ήταν ευκολότερο να είχε βάλει ένα τζιν παντελόνι ως συνήθως.

«Ο Μόρις έπιασε τον κύριο Σμιθ πάνω στα σορόπια με την νταντά», είπε ο Στράικ.

«Τσακ μπαμ!» είπε η Ρόμπιν, θέλοντας να φανεί γενναιόψυχη, αν και κατά βάθος ευχόταν να μην είχε πιστωθεί ο Μόρις αυτή την επιτυχία.

«Τον τσάκωσα στα πράσα στη μία και δέκα μετά τα μεσάνυχτα», είπε ο Μόρις δίνοντας στη Ρόμπιν μια ψηφιακή κάμερα με φακό νυχτερινής λήψης. «Ο κύριος είχε πει πως τάχα θα έβγαινε με κάτι φιλαράκια. Η νταντά έχει πάντοτε ρεπό τις Τρίτες. Τα χαμένα, αποχαιρετίστηκαν στο κατώφλι. Κλασική γκάφα πρωτάρηδων».

Η Ρόμπιν έριξε μια ματιά στις φωτογραφίες. Η χυμώδης νταντά, που τόσο πολύ έμοιαζε με τη Λόρελεϊ του Στράικ, στεκόταν στο κατώφλι μιας μονοκατοικίας, παραδομένη στην αγκαλιά του συζύγου της κυρίας Σμιθ. Ο Μόρις δεν είχε φωτογραφίσει μονάχα το τρυφερό ενσταντανέ, αλλά και την οδό και αριθμό όπου βρισκόταν το σπίτι.

«Πού είναι αυτό το μέρος;» ρώτησε η Ρόμπιν, περνώντας τώρα γρηγορότερα τις φωτογραφίες των δύο εραστών.

«Στο Σόρντιτς. Το ενοικιαστήριο είναι στο όνομα μιας κολλητής φίλης της νταντάς», είπε ο Μόρις. «Είναι πάντοτε χρήσιμο να έχεις ένα κολλητάρι που σε αφήνει να χρησιμοποιείς το σπίτι του για ένα πήδημα στα κρυφά, ε; Έχω επίσης το όνομα κι όλα τα στοιχεία της κολλητής, οπότε καλά ξεμπερδέματα και σ' εκείνη».

Ο Μόρις τεντώθηκε με όλη του την άνεση στον καναπέ, έπλεξε τα χέρια πίσω από το κεφάλι του και είπε, ενώ χασμουριόταν:

«Δε σου παρουσιάζεται συχνά η ευκαιρία να μαυρίζεις τη ζωή τριών γυναικών ταυτόχρονα, καλά δε λέω;»

«Όχι πως ο σύζυγος είναι σε καλύτερη θέση», είπε η Ρόμπιν παρατηρώντας το γοητευτικό προφίλ του συζύγου της χρηματί-

στριας, όπως διαγραφόταν στο φως του δρόμου, την ώρα που επέστρεφε στο αυτοκίνητο της οικογένειας.

«Εντάξει, ναι», είπε ο Μόρις συγκρατώντας το τέντωμά του, «κι αυτός έχει μπλέξει».

Το μπλουζάκι του είχε ανασηκωθεί, αποκαλύπτοντας ένα γραμμωμένο στομάχι, πράγμα που η Ρόμπιν υποψιαζόταν πως πιθανότατα ο ίδιος γνώριζε πάρα πολύ καλά.

«Σε πειράζει να συνδυάσουμε πρωινό και σύσκεψη;» ρώτησε ο Στράικ τη Ρόμπιν. Είχε μόλις ανοίξει το κουτί με τα μπισκότα κι είχε διαπιστώσει πως ήταν άδειο. «Πρέπει οπωσδήποτε να τα πούμε για την υπόθεση Μπάμπορο. Και δεν έχω βάλει μπουκιά στο στόμα μου».

«Τέλεια», είπε η Ρόμπιν, οπότε έσπευσε να ξεκρεμάσει το σακάκι της.

«Εμένα δε με πας ποτέ για πρωινό», παραπονέθηκε ο Μόρις στον Στράικ καθώς σηκώνόταν από τον καναπέ. Προσπερνώντας το σχολίό του, ο Στράικ είπε:

«Τα πήγες καλά με τον Σμιθ, Μόρις. Θα ενημερώσω τη σύζυγο αργότερα. Τα λέμε αύριο».

«Δεν είναι φοβερό», είπε η Ρόμπιν, καθώς μαζί με τον Στράικ διάβαινε τη μαύρη εξώπορτα του κτιρίου και έβγαине στη δροσιά της οδού Ντένμαρκ, εκεί όπου το φως του ήλιου δεν είχε φτάσει ακόμη, «αυτό που συμβαίνει με το εξαφανισμένο αεροσκάφος;»

Πριν από έντεκα ημέρες, η πτήση 370 των Μαλαισιανών Αερογραμμών είχε απογειωθεί από το διεθνές αεροδρόμιο της Κουάλα Λουμπούρ και λίγο μετά εξαφανίστηκε, χωρίς να αφήσει το παραμικρό ίχνος. Περισσότεροι από διακόσιοι άνθρωποι αγνοούνταν. Εδώ και μία εβδομάδα στα δελτία ειδήσεων προβάλλονταν αντικρουόμενες θεωρίες σχετικά με το τι είχε συμβεί στο αεροσκάφος: αεροπειρατεία, δολιοφθορά από κάποιο μέλος του πληρώματος και μηχανική βλάβη ήταν ορισμένες από αυτές. Η Ρόμπιν διάβασε γι' αυτή την υπόθεση την ώρα που ερχόταν στη δουλειά. Όλοι εκείνοι οι συγγενείς που περίμεναν κάποια εξέλιξη. Δεν μπορεί, σύντομα κάτι θα εντόπιζαν οι Αρχές, σωστά; Ένα αεροσκάφος που μετέφερε σχεδόν διακόσιους πενήντα ανθρω-

πους δεν ήταν εξίσου εύκολο να εξαφανιστεί από προσώπου γης, όπως μια γυναίκα μόνη της, που χάθηκε μια βροχερή βραδιά στο Κλέρκενγουελ.

«Είναι ένας εφιάλτης για τις οικογένειες», συμφώνησε ο Στράικ, όπως έφταναν στον ήλιο που έλουζε την οδό Τσάρινγκ Κρος. Κοντοστάθηκε κοιτάζοντας ολόγυρα στον δρόμο. «Δεν έχω όρεξη να πάμε στα Starbucks».

Οπότε περπάτησαν μέχρι το Μπαρ Ιτάλια, στην οδό Φριθ, το οποίο βρισκόταν απέναντι από το τζαζ κλαμπ του Ρόνι Σκοτ, πέντε λεπτά δρόμος από το γραφείο. Τα μικρά μεταλλικά τραπέζια και τα καθίσματα στο πεζοδρόμιο ήταν όλα ελεύθερα. Παρά την υπόσχεση μιας ηλιόλουστης ημέρας, η πρωινή μαρτιάτικη ατμόσφαιρα εξακολουθούσε να κουβαλάει μια ψύχρα. Καθένα από τα ψηλά σκαμπό στην μπάρα μέσα στην καφετέρια είχε κι από έναν πελάτη που έπινε στα γρήγορα έναν καφέ, προτού ξεκινήσει την εργάσιμη μέρα του, ενώ διάβαζε τις ειδήσεις στο κινητό του ή παρατηρούσε τα ράφια με τα προϊόντα, που αντικατοπτρίζονταν στον καθρέφτη μπροστά τους.

«Λες να κρυώσεις, αν καθίσουμε εδώ έξω;» ρώτησε ο Στράικ, που υποψιαζόταν πως θα έπαιρνε καταφατική απάντηση, έτσι όπως κοίταζε εναλλάξ το φόρεμα της Ρόμπιν και την μπάρα μέσα. Εν τω μεταξύ, εκείνη είχε αρχίσει να μετανιώνει για τα καλά για την απόφαση να μη φορέσει τζιν παντελόνι.

«Μια χαρά θα είμαι», είπε η Ρόμπιν. «Έναν καπουτσίνο θα πάρω μόνο, έχω φάει ήδη πρωινό».

Όση ώρα ο Στράικ αγόραζε φαγητό και καφέδες, η Ρόμπιν κάθισε στην κρύα μεταλλική καρέκλα, έσφιξε περισσότερο το σακάκι πάνω της και άνοιξε την τσάντα της, με σκοπό να πάρει από μέσα το δερμάτινο σημειωματάριο του Τάλμποτ, όμως ύστερα από έναν σύντομο δισταγμό, άλλαξε γνώμη και το άφησε εκεί που ήταν. Δεν ήθελε να σκεφτεί ο Στράικ πως είχε περάσει τις τελευταίες ημέρες σκυμμένη πάνω από τις αστρολογικές αναζητήσεις του Τάλμποτ, παρότι αυτό ακριβώς είχε κάνει στην πραγματικότητα, καθώς είχε περάσει πολλές ώρες μελετώντας το σημειωματάριο.

«Έναν καπουτσιόνο», είπε ο Στράικ επιστρέφοντας στο τραπέζι κι ακουμπώντας την κούπα μπροστά της. Ο ίδιος είχε πάρει έναν διπλό εσπρέσο και μια μπαγκέτα με μοτσαρέλα και σαλάμι. Όταν κάθισε δίπλα της, είπε:

«Πώς και ακυρώθηκε η διαμεσολάβηση;»

Ευχαριστημένη που είχε θυμηθεί ο Στράικ το ραντεβού της, η Ρόμπιν είπε:

«Ο Μάθιου ισχυρίζεται πως προέκυψε κάτι απρόοπτο.»

«Τον πιστεύεις;»

«Όχι. Νομίζω πως προσπαθεί να παίξει με το μυαλό μου. Όχι πως περίμενα πώς και τι αυτή την ώρα, όμως τουλάχιστον θα ξεμπερδεύαμε. Λοιπόν», είπε, καθώς δεν είχε διάθεση να μιλήσει για τον Μάθιου, «κατάφερες να μάθεις κάτι καινούργιο σχετικά με την υπόθεση Μπάμπορο;»

«Λίγα πράγματα», είπε ο Κόρμοραν Στράικ, που δούλευε ασταμάτητα πάνω στις άλλες υποθέσεις απ' όταν επέστρεψε από την Κορνονάλη. «Πήραμε τα αποτελέσματα της ανάλυσης εκείνου του λεκέ από αίμα, στο βιβλίο που βρήκα στο διαμέρισμα των Άθορν».

«Και;»

«Ο θετικό.»

«Τηλεφώνησες μήπως στον Ρόι για να μάθεις...;»

«Ναι. Η Μάργκοτ ήταν Α θετικό.»

«Α», έκανε η Ρόμπιν.

«Δεν έτρεφα ιδιαίτερες ελπίδες», είπε ο Στράικ σηκώνοντας τους ώμους. «Έτσι όπως το έβλεπα, περισσότερο έμοιαζε με λέρωμα από κόψιμο από χαρτί.»

«Όμως, κατάφερα να εντοπίσω τον Λέρα. Τον έχουν σε ένα ιδιωτικό οίκο ευγηρίας, τον Άγιο Πέτρο, στο Ίσλινγκτον. Χρειάστηκε να κάνω διάφορα νούμερα στο τηλέφωνο, για να αποσπάσω την πληροφορία.»

«Τέλεια. Μήπως θες να κοιτάξω...»

«Όχι. Σου είπα, ο Σάνκερ με προειδοποίησε αυστηρά να μη ταράξουμε τον γέρο, γιατί υπάρχει κίνδυνος να το πάρουν πρέφα οι γιοι του.»

«Και θεωρείς, δηλαδή, πως από τους δυο μας, εγώ είμαι εκείνη που ταράζει τους ανθρώπους, σωστά;»

Ο Στράικ χαμογέλασε λοξά, τρώγοντας την μπαγκέτα του.

«Δεν έχει νόημα να τσιγκλήσουμε τον Ρίτσι, εκτός κι αν είναι απαραίτητο. Ο Σάνκερ μου είπε πως ο Λέρας είναι αλλού, πράγμα που ελπίζω πως σημαίνει ότι το μυαλό του δεν κόβει τόσο όσο παλιά. Αυτό, μάλιστα, θα μπορούσε να λειτουργήσει υπέρ μας. Δυστυχώς, απ' όσο κατάφερα να ψαρεύσω τη νοσοκόμα, δε μιλάει πια».

«Τι, καθόλου;»

«Μάλλον. Το ανέφερε κάποια στιγμή από μόνη της. Προσπάθησα να καταλάβω αν αυτό συμβαίνει επειδή έχει πάθει κατάθλιψη ή προηγήθηκε κανένα εγκεφαλικό, μήπως πάσχει από άνοια, οπότε, προφανώς, θα ήταν παντελώς ανώφελο να του μιλήσουμε, όμως η νοσοκόμα δεν απάντησε.

»Πέρασα να κόψω κίνηση στο γηροκομείο. Ήλπιζα πως θα ήταν κάποιο μεγάλο ίδρυμα, από εκείνα όπου θα μπορούσες ίσως να τρυπώσεις απαρατήρητος, αλλά φέρνει περισσότερο σε πανσιόν πολυτελείας. Έχουν μόλις δεκαοκτώ ενοίκους εκεί πέρα. Έτσι όπως τα είδα τα πράγματα, οι πιθανότητες να μπω εκεί μέσα στη ζούλα ή να τους συστηθώ σαν κάποιος μακρινός ξάδελφος είναι σχεδόν ανύπαρκτες».

Για κάποιο λόγο που δεν έστεκε σε λογική ανάλυση, τώρα που ο Ρίτσι φάνταζε απροσπέλαστος, η Ρόμπιν, που μέχρι τότε δεν ενδιαφερόταν για την περίπτωσή του περισσότερο απ' ό,τι οποιουδήποτε άλλου υπόπτου, αμέσως αισθάνθηκε σαν να είχε χαθεί μία άκρη ζωτικής σημασίας για τις έρευνές τους.

«Δε λέω πως δε θα κάνω μια προσπάθεια με τον τύπο, τελικά», είπε ο Στράικ. «Όμως τη δεδομένη στιγμή, τα πιθανά κέρδη δε δικαιολογούν να εξοργίσουμε ένα τσούρμο γκάνγκστερ. Από την άλλη, αν φτάσει Αύγουστος κι ακόμη δεν έχουμε κάτι χειροπιαστό, ίσως χρειαστεί να δω αν γίνεται να πω δυο-τρία λογάκια με τον Ρίτσι».

Κρίνοντας από τον τόνο της φωνής του, η Ρόμπιν υπέθεσε πως, όπως και η ίδια, έτσι κι ο Στράικ γνώριζε πάρα πολύ καλά πως

είχε περάσει ήδη πάνω από ένα εξάμηνο, από τον συνολικά έναν χρόνο που είχαν στη διάθεσή τους για να διαλευκάνουν την υπόθεση Μπάμπορο.

«Επίσης», συνέχισε ο Στράικ, «επικοινωνήσα με τον βιογράφο της Μάργκοτ, τον Κ. Μ. Όουκντεν, ο οποίος μας το παίζει δύσκολος. Φαίνεται πως έχει την εντύπωση ότι είναι πολύ σημαντικότερος για την πορεία της έρευνας απ' ό,τι θεωρώ εγώ».

«Κοιτάζει να αποσπάσει χρήματα;»

«Θα έλεγα πως κοιτάζει να αποσπάσει ό,τι μπορεί», είπε ο Στράικ. «Φάνηκε να τον ενδιαφέρει μια συνέντευξη μαζί μου, τουλάχιστον όσο το να μου επιτρέψει να του μιλήσω».

«Μήπως», υπέθεσε η Ρόμπιν, «σκέφτεται να γράψει ένα βιβλίο για σένα, σαν κι εκείνο που έγραψε για τη Μάργκοτ;»

Ο Στράικ δε χαμογέλασε.

«Δίνει την εντύπωση ανθρώπου εξίσου πονηρού όσο και βλάκα. Δε φάνηκε να του περνά καν από το μυαλό η σκέψη πως πρέπει να ξέρω πολλά για το ύποπτο παρελθόν του, δεδομένου του ότι κατάφερα να τον εντοπίσω παρά τις πολλαπλές αλλαγές ονόματος. Όμως καταλαβαίνω πώς κατάφερε να εξαπατήσει όλες εκείνες τις ηλικιωμένες γυναίκες. Καταφέρνει να προσποιείται πειστικά, τουλάχιστον από το τηλέφωνο, πως ξέρει και θυμάται τους πάντες που είχαν σχέση με τη Μάργκοτ. Πετούσε με μεγάλη άνεση ατάκες όπως: “Ναι, ο δρ Γκάππα, θαυμάσιος άνθρωπος” ή “Α, ναι, η Αϊρίν, ήταν κάπως ιδιότροπη”. Έχει μια βαρύτητα ο τρόπος που μιλάει, μέχρι τη στιγμή που θυμάσαι πως ήταν δεκατεσσάρων χρονών όταν εξαφανίστηκε η Μάργκοτ και τους ανθρώπους αυτούς άντε να τους είχε συναντήσει δυο-τρεις φορές στη ζωή του, το πολύ».

»Όμως δε θέλησε να μου πει το παραμικρό για τον Μπρένερ, δηλαδή αυτόν που με ενδιαφέρει κατά βάση. “Θα χρειαστεί να το σκεφτώ”, είπε. “Δεν είμαι σίγουρος πως θέλω να το κάνω αυτό”. Του έχω τηλεφωνήσει δύο φορές ως τώρα. Και στις δύο περιπτώσεις προσπάθησε να στρέψει τη συζήτηση σ' εμένα, εγώ τον πήγα ξανά με το στανιό στο θέμα του Μπρένερ, οπότε εκεί έριξε κόφτη, καμώθηκε πως είχε προκύψει κάτι έκτακτο που έπρε-

πε να τακτοποιήσει. Και τις δύο φορές υποσχέθηκε πως θα μου τηλεφωνούσε, όμως δεν το έκανε».

«Δε φαντάζομαι να ηχογραφεί τις κλήσεις, σωστά;» ρώτησε η Ρόμπιν. «Να προσπαθεί να συγκεντρώσει πληροφορίες για σένα, ώστε να τις σπρώξει σε κάποια φυλλάδα;»

«Μου πέρασε κάποια στιγμή από το μυαλό», ομολόγησε ο Στράικ βάζοντας ζάχαρη στον καφέ του.

«Μήπως να του μιλούσα εγώ την επόμενη φορά;»

«Ίσως να μην είναι κακή ιδέα», είπε ο Στράικ. «Τέλος πάντων», είπε κι ήπια μια γουλιά από τον καφέ του, «αυτά είναι όσα πρόλαβα να κάνω με την υπόθεση Μπάμπορο, απ' όταν γύρισα. Όμως σκοπεύω να περάσω από τη νοσοκόμα Τζάνις, αμέσως μόλις μπορέσω να ξεκλέψω ένα δώρο. Λογικά, τώρα πια θα έχει επιστρέψει από το Ντουμπάι και θέλω να καταλάβω γιατί δεν ανέφερε ποτέ ότι γνώριζε τον Πολ Σάτσγουελ. Δε νομίζω όμως πως θα την προειδοποιήσω για την επίσκεψή μου αυτή τη φορά. Αξίζει να πιάνεις τον άλλο απροετοίμαστο. Λοιπόν, εσύ τι νέα έχεις;»

«Κοίτα», είπε η Ρόμπιν, «η Γκλόρια Κόντι, ή μάλλον η κυρία Ζομπέρ όπως ονομάζεται πλέον, δεν απάντησε στο email που έστειλε η Άννα».

«Κρίμα», είπε ο Στράικ συνοφρυωμένος. «Έλεγα πως θα ήταν πιθανότερο να αποφασίσει να μας μιλήσει, αν της το ζητούσε η Άννα».

«Κι εγώ αυτό έλεγα. Νομίζω πως αξίζει να αφήσουμε άλλη μία εβδομάδα περιθώριο, κι ύστερα να βάλουμε την Άννα να την τσιγκλήσει. Στη χειρότερη, θα εισπράξουμε ένα ακόμη κάθετο “όχι”. Σε ελαφρώς θετικότερες εξελίξεις, έχω κανονίσει να μιλήσω με την Αμάντα Γουάιτ, νυν Αμάντα Λοζ, αργότερα μέσα στην ημέρα».

«Πόσο θα μας πάει το μαλλί;»

«Τίποτε. Αρχισα να της λέω περί απόδοσης δικαιοσύνης και τα λοιπά», είπε η Ρόμπιν, «οπότε φάνηκε να πείθεται, όμως αυτό που καταλαβαίνω είναι πως τη γοητεύει το ενδεχόμενο της δημοσιότητας και σίγουρα η προοπτική να σε βοηθήσει και να τυπω-

θεί και πάλι το όνομά της στις εφημερίδες, που θα θυμηθούν το τσαγανό εκείνης της μαθητριούλας που επέμεινε στη μαρτυρία της για τη γυναίκα στο παράθυρο, παρότι η αστυνομία δεν την πίστεψε. Κι όλα αυτά παρότι αρχικά, όταν επικοινωνήσα μαζί της, είχε αρχίσει να μου λέει διάφορες ιστορίες, πως δήθεν δεν ήθελε να περάσει ξανά την ταλαιπωρία με τους δημοσιογράφους, εκτός κι αν έβγαζε κάποια χρήματα απ' όλη αυτή τη διαδικασία».

«Παραμένει παντρεμένη;» ρώτησε ο Στράικ βγάζοντας τα τσιγάρα από την τσέπη του. «Όχι τίποτε άλλο, αλλά η κυρία και ο Όουκντεν μου ακούγονται πολύ ταιριαστοί. Ίσως θα μπορούσαμε να στήσουμε μια παράλληλη επιχείρηση, να φέρνουμε κοντά τα διάφορα μούτρα που συναντάμε στη δουλειά».

Η Ρόμπιν γέλασε.

«Για να κάνουν παιδιά σαν κι αυτούς, ώστε να έχουμε πελατεία στον αιώνα τον άπαντα;»

Ο Στράικ άναψε το τσιγάρο του, φύσηξε τον καπνό και ύστερα είπε:

«Σαν επιχειρηματικό σχέδιο, έχει κάποιες αδυναμίες. Κανείς δε σου εγγυάται πως αν ζευγαρώσεις δυο κουράδες, θα προκύψει μια τρίτη κουράδα. Ξέρω σοβαρούς ανθρώπους που τους μεγάλωσαν καθοίκια από τα λίγα και το αντίστροφο».

«Σαν να λέμε, προκρίνεις τη βαρύτητα των γονιδίων έναντι του περιβάλλοντος;» ρώτησε η Ρόμπιν.

«Ίσως», είπε ο Στράικ. «Και οι τρεις ανιψιοί μου στο ίδιο περιβάλλον μεγάλωσαν, την ίδια ανατροφή είχαν, σωστά; Κι όμως...»

«...ο ένας είναι αξιαγάπητος, ο άλλος κωλόπαιδο και ο τρίτος καθοίκι», είπε η Ρόμπιν.

Το βροντερό γέλιο στο οποίο ξέσπασε ο Στράικ φάνηκε να ενοχλεί τον κοστουμαρισμένο άντρα με το πιεσμένο ύφος που περνούσε βιαστικός εκείνη τη στιγμή από δίπλα, με το κινητό κολλημένο στο αυτί του.

«Θυμάσαι τι είπα», σχολίασε ο Στράικ, που εξακολουθούσε να χαμογελά πλατιά καθώς ακολουθούσε με το βλέμμα του τον μουτρωμένο άντρα, μέχρι που χάθηκε από μπροστά του. Τελευ-

ταία, κι εκείνος είχε στιγμές που ο ήχος της ευθυμίας των άλλων τον εκνεύριζε, όμως τη δεδομένη στιγμή, με τον ήλιο να λάμπει, έναν αξιοπρεπή καφέ μπροστά του και τη Ρόμπιν δίπλα του, συνειδητοποιούσε ξαφνικά πως αισθανόταν περισσότερο ευτυχισμένος από κάθε άλλη φορά εδώ και μήνες.

«Οι άνθρωποι όμως δε μεγαλώνουν με τον ίδιο τρόπο», είπε η Ρόμπιν, «ούτε καν μέσα στο ίδιο σπίτι, από τους ίδιους γονείς. Η σειρά γέννησης έχει σημασία, όπως και διάφορες άλλες παραμέτρους. Τώρα που το θυμήθηκα, η Μάγια, η δεύτερη κόρη της Βίλμα Μπέιλις, συμφώνησε οριστικά να μας μιλήσει. Προσπαθούμε να καταλήξουμε σε κάποια βολική ημερομηνία. Νομίζω ότι σου το έχω αναφέρει ήδη, η μικρότερη αδελφή αναρρώνει ύστερα από επέμβαση για καρκίνο του μαστού, οπότε δε θέλω να τους ζορίσω.

«Είναι και κάτι ακόμη», είπε η Ρόμπιν, που αισθάνθηκε μια κάποια αμηχανία.

Ο Στράικ, που είχε καταπιαστεί ξανά με την μπαγκέτα του, είδε έκπληκτος τη Ρόμπιν να εμφανίζει μέσα από την τσάντα της το δερματόδετο σημειωματάριο του Τάλμποτ, το οποίο ο Στράικ υπέθετε πως βρισκόταν κλειδωμένο στην αρχαιοθήκη του γραφείου.

«Κάθισα και του έριξα μια ματιά».

«Λες να μου ξέφυγε κάτι δηλαδή;» είπε ο Στράικ μασουλώντας την μπουκιά του.

«Όχι, δεν...»

«Κανένα πρόβλημα», την πρόλαβε ο Στράικ. «Είναι απολύτως πιθανό. Ουδείς αλάθητος».

Εν τω μεταξύ, το φως του ήλιου είχε αρχίσει να απλώνεται στην οδό Φριθ, έτσι που οι σελίδες του παλιού σημειωματάρου φέγγισαν κιτρινωπές, όπως το άνοιξε η Ρόμπιν.

«Λοιπόν, το σημείο που μου κέντρισε το ενδιαφέρον είναι ο Σκορπιός. Θυμάσαι τον Σκορπιό;»

«Το άτομο του οποίου ο θάνατος είχε προβληματίσει τη Μάργκοτ, σωστά;»

«Ακριβώς. Είχες υποθέσει πως ο Σκορπιός θα μπορούσε να

ήταν η παντρεμένη φιλενάδα του Στιβ Ντάουθγουεϊτ, η οποία τελικά αυτοκτόνησε».

«Είμαι ανοιχτός σε κάθε άλλη θεωρία», είπε ο Στράικ. Έχοντας τελειώσει την μπαγκέτα του, τίναξε τα ψίχουλα από τις παλάμες του κι έπιασε τα τσιγάρα του. «Στις σημειώσεις τίθεται το ερώτημα αν ο Υδροχόος ζήτησε εξηγήσεις από τον Ιχθύ, αν θυμάμαι σωστά; Οπότε, υπέθεσα πως αυτό σήμαινε πως η Μάργκοτ ζήτησε εξηγήσεις από τον Ντάουθγουεϊτ».

Παρά τον ουδέτερο τόνο του, ο Στράικ εκνευριζόταν με τον εαυτό που θυμόταν εκείνα τα ζώδια. Η κουραστική και τελικά άκαρπη προσπάθεια να καταλήξει στο ποιοι ύποπτοι και μάρτυρες αντιστοιχούσαν στα διάφορα ζώδια είχε αποδειχτεί κάθε άλλο παρά το αγαπημένο του κομμάτι των ερευνών.

«Λοιπόν», είπε η Ρόμπιν κι έπιασε δυο διπλωμένες φωτοτυπίες που είχε φυλαγμένες μέσα στο σημειωματάριο, «έλεγα μήπως... να, ρίξε μια ματιά εδώ».

Έδωσε τα δύο έγγραφα στον Στράικ, ο οποίος τα ξεδίπλωσε και βρέθηκε μπροστά σε δυο πιστοποιητικά γέννησης, το ένα της Όλιβ Σάτσγουελ και το δεύτερο της Μπλανς Σάτσγουελ.

«Η Όλιβ ήταν η μητέρα του Σάτσγουελ», εξήγησε η Ρόμπιν όσο ο Στράικ, καπνίζοντας, μελετούσε τα έγγραφα. «Κι η Μπλανς ήταν η αδελφή του, που πέθανε σε ηλικία δέκα ετών... ενδεχομένως επειδή κάποιο μαξιλάρι κόλλησε πάνω στο πρόσωπό της».

«Αν περιμένεις πως θα καταφέρω να υπολογίσω τι ζώδιο ήταν από τις ημερομηνίες γέννησης», είπε ο Στράικ, «να ξέρεις πως δεν έχω απομνημονεύσει ολόκληρο τον ζωδιακό κύκλο».

«Η Μπλανς γεννήθηκε στις 25 Οκτωβρίου, επομένως ήταν Σκορπιός», είπε η Ρόμπιν. «Η Όλιβ γεννήθηκε στις 29 Μαρτίου. Με βάση το παραδοσιακό σύστημα, θα ήταν Κριός, όπως ο Σάτσγουελ...»

Έκπληκτος, ο Στράικ είδε τη Ρόμπιν να εμφανίζει στο σημείο αυτό ένα αντίτυπο του *Αστρολογία 14*, του Στίβεν Σμιντ.

«Δυσκολεύτηκα αρκετά να βρω το συγκεκριμένο βιβλίο. Είναι εξαντλημένο εδώ και πάρα πολλά χρόνια».

«Σοβαρά, ένα τέτοιο αριστούργημα; Απίστευτο», είπε ο

Στράικ παρακολουθώντας τη Ρόμπιν να ανοίγει το βιβλίο σε μια σελίδα όπου αναγράφονταν οι ημερομηνίες των αναθεωρημένων ζώδιων, σύμφωνα με τον Σμιντ. Η Ρόμπιν χαμογέλασε, όμως δεν άφησε να αποπροσανατολιστεί η συζήτηση και είπε:

«Εδώ δεξ. Σύμφωνα με το σύστημα του Σμιντ, η μητέρα του Σάτσγουελ ήταν Ιχθύς».

«Τι έγινε τώρα, αρχίσαμε να ανακατεύουμε τα δυο συστήματα;» ρώτησε ο Στράικ.

«Ο Τάλμποτ πάντως αυτό ακριβώς έκανε», επισήμανε η Ρόμπιν. «Αποφάσισε πως στην Αϊρίν και στον Ρόι έπρεπε να αποδώσει ζώδια σύμφωνα με το σύστημα του Σμιντ, όμως σε άλλους επέτρεψε να διατηρήσουν τα παραδοσιακά τους ζώδια».

«Όμως», είπε ο Στράικ, έχοντας πλήρη συναισθήση του ότι επιχειρούσε να προσεγγίσει με τη λογική κάτι εξ ορισμού παράλογο, «ο Τάλμποτ προχωρούσε σε καταλυτικές, σαρωτικές παραδοχές, πατώντας στα αρχικά ζώδια των εμπλεκόμενων. Ο Μπρένερ, για παράδειγμα, αποκλείστηκε ως ύποπτος αποκλειστικά και μόνο επειδή ήταν...»

«...Ζυγός, ναι», είπε η Ρόμπιν.

«Και τι γίνεται με τις μαγικές ικανότητες της Τζάνις και την ταύτιση του Χασάπη του Έσεξ με τον Αιγόκερω, αν αρχίσουν να μετατοπίζονται όλες οι ημερομηνίες;»

«Εκεί όπου υπήρχε κάποια ασυμβατότητα ανάμεσα στο παραδοσιακό ζώδιο και στο σύστημα του Σμιντ, ο Τάλμποτ φαίνεται πως επέλεγε το ζώδιο που θεωρούσε πως ταίριαζε καλύτερα στο εκάστοτε άτομο».

«Πράγμα που ξεφτιλίζει τελείως την όλη ιστορία. Κι εκτός αυτού», είπε ο Στράικ, «θέτει υπό αμφισβήτηση κάθε ταύτιση που επιχείρησα μεταξύ των ζώδιων και των υπόπτων».

«Το ξέρω», είπε η Ρόμπιν. «Ακόμη κι ο Τάλμποτ φαίνεται πως στρεσαρίστηκε πολύ στην προσπάθεια να πορευτεί και με τα δύο συστήματα, οπότε κάπου εκεί άρχισε να εστιάζει κατά κύριο λόγο στους αστεροειδείς και στα ταρό».

«Εντάξει», είπε ο Στράικ φυσώντας τον καπνό του τσιγάρου του μακριά από τη Ρόμπιν, «συνέχισε με αυτό που έλεγες... εφό-

σον η αδελφή του Σάτσγουελ ήταν Σκορπιός και η μητέρα Ιχθύς... θύμισέ μου», είπε ο Στράικ, «τι ακριβώς αναφέρει η παράγραφος για τον Σκορπιό;»

Η Ρόμπιν ανέτρεξε στο σημειωματάριο του Τάλμποτ, ώσπου εντόπισε το σημείο που ήταν διακοσμημένο με το σκαριφήματα ενός κάβουρα, ενός ψαριού, ενός σκορπιού, του τράγου με ουρά ψαριού και της υδρίας του νεροκουβαλητή.

«“Ο Υδροχόος προβληματίζεται για το πώς πέθανε ο Σκορπιός, ερωτηματικό”», διάβασε η Ρόμπιν. «Και –εδώ γράφει με κεφαλαία– “ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΜΙΝΤ ΜΕ ΑΝΤΑΜΣ”. Ύστερα: “Ο Υδροχόος ζήτησε εξηγήσεις από τον Ιχθύ για τον Σκορπιό; Ο Καρκίνος ήταν εκεί, στάθηκε μάρτυρας; Ο Καρκίνος είναι καλό άτομο, το ένστικτό του είναι να προστατεύσει”, κι ύστερα, με κεφαλαία, “ΝΕΑ ΚΑΤΑΘΕΣΗ. Σκορπιός και Υδροχόος συνδέονται, νερό, νερό, επίσης Καρκίνος και Υδροχόος”, με κεφαλαία “ΕΧΕΙ ΟΥΡΑ ΨΑΡΙΟΥ”».

Σμίγοντας τα φρύδια του, ο Στράικ είπε:

«Υποθέτουμε πως όταν αναφέρεται στον Καρκίνο, εννοεί την Τζάνις, σωστά;»

«Κοίτα, η Τζάνις και η Σύνθια είναι τα μόνα άτομα στον αστερισμό του Καρκίνου που συνδέονται με την υπόθεση, κι η Τζάνις φαίνεται να ταιριάζει καλύτερα στην περιγραφή», είπε η Ρόμπιν. «Ας υποθέσουμε πως η Μάργκοτ αποφάσισε να κάνει κάτι για την υποψία της πως η μητέρα του Σάτσγουελ σκότωσε την αδελφή του. Αν τηλεφώνησε στην Όλιβ από την κλινική, υπάρχει περίπτωση η Τζάνις να άκουσε τυχαία το τηλεφώνημα, έτσι δεν είναι; Κι αν η Τζάνις γνώριζε την οικογένεια Σάτσγουελ ή είχε κάποιου είδους σχέση μαζί τους που εμείς δε γνωρίζουμε, ίσως να μη θέλησε να πει στην αστυνομία όσα είχε κρυφακούσει, από φόβο πως θα ενοχοποιούσε την Όλιβ».

«Τι λόγο θα είχε η Μάργκοτ να περιμένει τόσα χρόνια, για να δει αν ήταν βάσιμες οι υποψίες της σχετικά με το μαξιλάρι στο όνειρο;» ρώτησε ο Στράικ, όμως πριν προλάβει η Ρόμπιν να δώσει κάποια απάντηση, το έκανε ο ίδιος. «Φυσικά, κάποιες φορές οι άνθρωποι κάνουν χρόνια για να αποφασίσουν πώς να κινη-

θούν σε μια τέτοια περίπτωση. Ή ακόμη και για να βρουν το θάβρο να το κάνουν».

Επέστρεψε στη Ρόμπιν τις δύο φωτοτυπίες.

«Τι να πω, αν πράγματι έτσι εξηγούνται όλες εκείνες οι αναφορές στον Σκορπιό, τότε ο Σάτσγουελ παραμένει βασικός ύποπτος».

«Δεν κατάφερα να μάθω τη διεύθυνσή του στην Ελλάδα», είπε η Ρόμπιν, που αισθανόταν άσχημα γι' αυτό.

«Αν χρειαστεί, θα βρούμε την άκρη από την άλλη αδελφή του».

Ο Στράικ ήπια μια γουλιά καφέ και ύστερα, παρότι δεν ήταν σίγουρος κατά πόσο ήταν καλή ιδέα, ρώτησε:

«Τι ήταν αυτό που είπες για τους αστεροειδείς;»

Η Ρόμπιν φυλλομέτρησε ξανά το σημειωματάριο του Τάλμποτ και έδειξε στον Στράικ τη σελίδα που είχε μελετήσει επισταμένως στο Λίμινγκτον Σπα, αυτή που η ίδια αποκαλούσε “σελίδα των κεράτων”.

«Καθώς προχωρούσε η υπόθεση, ο Τάλμποτ φαίνεται πως εγκατέλειψε την κλασική αστρολογία. Νομίζω πως ο Σμιντ τον είχε μπερδέψει σε τέτοιο βαθμό, ώστε πλέον δεν έβγαζε άκρη, οπότε αρχίζει να εφευρίσκει ένα δικό του σύστημα. Υπολόγισε τη θέση των αστεροειδών το βράδυ της εξαφάνισης της Μάργκοτ. Δες εδώ...»

Η Ρόμπιν έδειχνε το σύμβολο ♀...

«Αυτό το σύμβολο αντιστοιχεί στον αστεροειδή Παλλάδα Αθηνά –θυμάσαι εκείνο το απαίσιο ρολόι στο σπίτι των Φιπς;– και το χρησιμοποιεί για να αναφερθεί στη Μάργκοτ. Ο αστεροειδής Παλλάδα Αθηνά βρισκόταν στον δέκατο οίκο του ζωδιακού κύκλου τη νύχτα που εξαφανίστηκε η Μάργκοτ, και κυβερνήτης του δέκατου οίκου είναι ο Αιγόκερως. Επίσης, υποτίθεται πως κυβερνά τις επιχειρήσεις, τις ανώτερες τάξεις και τους ανώτερους ορόφους».

«Δηλαδή, νομίζεις πως η Μάργκοτ βρίσκεται ακόμη σε κάποια σοφίτα;»

Η Ρόμπιν χαμογέλασε, όμως παρέμεινε προσηλωμένη σε αυτό που έλεγε.

«Επίσης, δεξ εδώ...» Έστρεψε το σημειωματάριο προς το μέρος του. «Αν θεωρήσουμε πως οι άλλοι αστεροειδείς αναφέρονται με τη σειρά τους σε υπαρκτά πρόσωπα, έχουμε τη Δήμητρα, την Ήρα και την Εστία.

»Νομίζω πως χρησιμοποιεί την Εστία, την “προστάτιδα της οικογένειας”, για να αναφερθεί στη Σύνθια. Η Εστία βρισκόταν στον έβδομο οίκο, δηλαδή τον οίκο του γάμου. Ο Τάλμποτ έγραψε “ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ”, οπότε νομίζω πως εννοεί ότι η Σύνθια βρισκόταν στο σπίτι της Μάργκοτ.

»Πιστεύω πως η “υποστηρικτική, προστατευτική Δήμητρα” θυμίζει και πάλι την Τζάνις. Βρίσκεται στον δωδέκατο οίκο, όπως και η Ήρα, η οποία συνδέεται με “συζύγους και απιστία”, αναφορά που ενδεχομένως να μας στέλνει πίσω στην Τζοάνα Χάμοντ, την παντρεμένη φιλενάδα του Ντάουθγουεϊτ...»

«Και τι συμβολίζει ο δωδέκατος οίκος;»

«Εχθρούς, μυστικά, στεναχώριες και χαλασμό».

Ο Στράικ γύρισε και την κοίταξε, σηκώνοντας τα φρύδια του. Είχε πάει με τα νερά της Ρόμπιν ως τώρα, μιας κι η μέρα ήταν ηλιόλουστη κι απολάμβανε την παρέα της, όμως η ανοχή του απέναντι στην αστρολογία πλέον είχε αρχίσει να εξαντλείται.

«Επίσης, είναι ο οίκος των Ιχθύων», είπε η Ρόμπιν, «που είναι το ζώδιο του Ντάουθγουεϊτ, επομένως ίσως...»

«Νομίζεις πως η Τζάνις και η Τζοάνα Χάμοντ βρίσκονταν στο διαμέρισμα του Ντάουθγουεϊτ, όταν απήχθη η Μάργκοτ, δηλαδή;»

«Όχι, όμως...»

«Γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν κομματάκι δύσκολο, δεδομένου του ότι η Τζοάνα Χάμοντ πέθανε εβδομάδες ολόκληρες πριν από την εξαφάνιση της Μάργκοτ. Ή μήπως εννοείς πως το φάντασμά της στοίχειωνε τον Ντάουθγουεϊτ;»

«Εντάξει, το ξέρω πως μπορεί να μη σημαίνουν τίποτε όλα αυτά», είπε η Ρόμπιν γελώντας σιγανά καθώς επέμενε, «όμως ο Τάλμποτ έχει σημειώσει και κάτι άλλο εδώ: “Η Δήμητρα αρνείται την επαφή με την Ήρα. Μήπως το Κήτος έχει δίκιο;”»

Έδειχνε το σύμβολο της φάλαινας, που αντιπροσώπευε την Αϊρύν.

«Δυσκολεύομαι να φανταστώ την Αϊρίν Χίκσον να έχει δίκιο σε κάτι», σχολίασε ο Στράικ. Τράβηξε το δερματόδετο σημειωματάριο προς το μέρος του για να παρατηρήσει καλύτερα τον μικρό, εμμονικό γραφικό χαρακτήρα του Τάλμποτ, κι ύστερα έκανε ξανά πέρα τις σημειώσεις, σηκώνοντας κάπως ενοχλημένος τους ώμους. «Κοίτα, είναι εύκολο να σε απορροφήσουν τελείως όλα αυτά τα ορνηθοσκαλίσματα. Όταν διάβαζα αυτές τις σημειώσεις, άρχισα να συνδέω σύμβολα με άτομα, ενώ προσπαθούσα να ακολουθήσω τον ειρμό των σκέψεών του, όμως ο άνθρωπος δεν έστεκε στα καλά του, σωστά; Τίποτε απ' όσα αναφέρει δεν οδηγεί κάπου συγκεκριμένα».

«Απλώς μου έκανε εντύπωση η αποστροφή “Μήπως το Κήτος έχει δίκιο;” ακριβώς επειδή ο Τάλμποτ ήταν από την πρώτη στιγμή δύσπιστος απέναντι στην Αϊρίν, σωστά; Κάποια στιγμή είχε αρχίσει να αναρωτιέται αν υπήρχε περίπτωση να είχε δίκιο σχετικά με... κάτι που να σχετίζεται με εχθρούς, μυστικά και χαλασμό...»

«Αν καταφέρουμε κάποτε να ανακαλύψουμε τι συνέβη στη Μάργκοτ Μπάμπορο», είπε ο Στράικ, «σε πάω στοίχημα εκατό λίρες πως θα μπορέσεις να υποστηρίξεις εξίσου πειστικά πως οι αποκρυφιστικές μπαρούφες του Τάλμποτ έπεσαν διάνα, κι ότι ήταν τελείως αλλού για αλλού. Όλους αυτούς τους συμβολισμούς μπορείς να τους κάνεις λάστιχο, ώστε να ταιριάζουν στα γεγονότα. Μια φίλη της μητέρας μου είχε τη συνήθεια να μαντεύει τα ζώδια των άλλων και έπεφτε μέσα κάθε φορά».

«Σοβαρά;»

«Βεβαίως», είπε ο Στράικ. «Γιατί ακόμη κι όταν έκανε λάθος, είχε δίκιο. Γιατί αποδεικνυόταν πως το ζώδιο που μάντευε ήταν ο ωροσκόπος του άλλου ή, δεν ξέρω, το ζώδιο της μαμής που τον ξεγέννησε. Ή του σκύλου του».

«Εντάξει», είπε η Ρόμπιν με συμβιβαστική διάθεση. Άλλωστε είχε προβλέψει τον σκεπτικισμό του Στράικ, οπότε έβαλε τόσο το δερματόδετο σημειωματάριο όσο και το *Αστρολογία 14* στην τσάντα της. «Το ξέρω πως όλα αυτά μπορεί να μη σημαίνουν το πα-
ραμικρό, απλώς...»

«Αν έχεις όρεξη να πας να ξαναδείς την Αϊρίν Χίκσον, ελεύθερα. Πες της πως ο Τάλμποτ θεωρούσε πως ίσως να κατείχε κάποια μυστική γνώση για κάτι που συνδέεται με τους αστεροειδείς ή... δεν ξέρω... με το τυρί...»

«Ο δωδέκατος οίκος δεν κυβερνά το τυρί», είπε η Ρόμπιν προσπαθώντας να πάρει αυστηρό ύφος.

«Α, και τότε ποιος είναι ο οίκος της μυζήθρας;»

«Κόφ' το δούλεμα», είπε η Ρόμπιν κι άθελά της γέλασε.

Εκείνη τη στιγμή το κινητό της Ρόμπιν δονήθηκε μέσα στην τσέπη της, οπότε το έβγαλε. Είχε μόλις λάβει ένα γραπτό μήνυμα.

Γεια Ρόμπιν, μήπως θα ήθελες να τα πούμε τώρα; Μόλις κανόνισα να δουλέψω σε επόμενη βάρδια, οπότε έχω μερικές ώρες περιθώριο πριν πάω στη δουλειά. Αλλιώς, θα πρέπει να κανονίσουμε για μετά τις 8 απόψε – Αμάντα

«Η Αμάντα Γουάιτ είναι», είπε στον Στράικ. «Θέλει να μιλήσουμε τώρα».

«Καμία αντίρρηση», είπε ο Στράικ, καθώς υποδεχόταν με ανακούφιση την ευκαιρία να επιστρέψει σε στέρεο ερευνητικό έδαφος. Είτε έλεγε ψέματα είτε όχι, η Αμάντα Γουάιτ θα μιλούσε για μια πραγματική γυναίκα πίσω από ένα αληθινό παράθυρο.

Η Ρόμπιν σχημάτισε τον αριθμό της Αμάντα, γύρισε το κινητό στην ανοιχτή ακρόαση και ακούμπησε τη συσκευή στο τραπέζι, ανάμεσα στην ίδια και στον Στράικ.

«Γεια», είπε μια γυναικεία φωνή με αυτοπεποίθηση και μια υποψία προφοράς Βόρειου Λονδίνου. «Η Ρόμπιν;»

«Ναι», είπε η Ρόμπιν, «κι είμαι εδώ με τον Κόρμοραν».

«Καλημέρα», είπε ο Στράικ.

«Αχ, εσύ είσαι;» είπε η Αμάντα κι ακούστηκε κατενθουσιασμένη. «Μεγάλη μου τιμή. Τόσο καιρό μιλούσα με τη βοηθό σου».

«Για την ακρίβεια, είναι η συνεταίρος μου», είπε ο Στράικ.

«Αλήθεια; Μόνο στη δουλειά ή και στη ζωή;» είπε η Αμάντα.

«Στη δουλειά», απάντησε ο Στράικ, χωρίς να κοιτάξει όμως τη Ρόμπιν. «Απ' ό,τι μαθαίνω, η Ρόμπιν σου έχει μιλήσει σχετικά με

όσα είδες το βράδυ που εξαφανίστηκε η Μάργκοτ Μπάμπορο, σωστά;»

«Ακριβώς», είπε η Αμάντα.

«Θα είχες κάποια αντίρρηση αν ηχογραφήσαμε αυτή τη συζήτηση;»

«Όχι, δε νομίζω», είπε η Αμάντα. «Δηλαδή, θέλω να κάνω το σωστό, αλλά δε θα πω ψέματα, προβληματίστηκα κάμποσο, γιατί ήταν πραγματικά πολύ αγχωτικό την τελευταία φορά. Δημοσιογράφοι, δύο καταθέσεις στην αστυνομία, κι ήμουν μόλις δεκατεσσάρων χρονών. Όμως από μικρή ήμουν πεισματάρη, χα, χα, κι επέμεινα σ' αυτό που έλεγα...»

Έτσι, η Αμάντα τους αφηγήθηκε την ιστορία που ο Στράικ και η Ρόμπιν γνώριζαν ήδη: για τη βροχή, τον τσακωμό με τη συμμαθήτριά της για τα πολιτικά, το παράθυρο του επάνω ορόφου και την εκ των υστέρων αναγνώριση της Μάργκοτ, όταν είδε η Αμάντα τη φωτογραφία της στην εφημερίδα. Ο Στράικ της έκανε ορισμένες ερωτήσεις, όμως καταλάβαινε πως τίποτε δε θα ήταν ικανό να μεταβάλει τη μαρτυρία της Αμάντα. Είτε πίστευε πραγματικά πως είχε δει τη Μάργκοτ Μπάμπορο στο παράθυρο εκείνο το βράδυ είτε όχι, προφανώς ήταν αποφασισμένη να μην παραιτηθεί ποτέ από τη σχέση της με εκείνο το μυστήριο που μετρούσε σαράντα χρόνια.

«...και θα έλεγα πως με στοίχειωνε από τότε η σκέψη πως δεν έκανα κάτι, όμως ήμουν μικρό κορίτσι και αργότερα κατάλαβα ότι ήμουν η μόνη που θα μπορούσε να τη σώσει», είπε ολοκληρώνοντας την ιστορία της.

«Μάλιστα», είπε η Ρόμπιν, καθώς ο Στράικ της έγνεφε καταφατικά, σημάδι πως είχαν πάρει όλες τις απαντήσεις που χρειάζονταν, «σε ευχαριστώ πάρα πολύ που μας μίλησες, Αμάντα. Πραγματικά...»

«Κάτι τελευταίο, πριν κλείσουμε», είπε η Αμάντα. «Πού να σας τα λέω. Μιλάμε για μια απίστευτη σύμπτωση και δε νομίζω να το ξέρει καν η αστυνομία, γιατί είναι και οι δύο πεθαμένες».

«Ποιοι είναι πεθαμένοι;» ρώτησε η Ρόμπιν, ενώ ο Στράικ άναβε κι άλλο τσιγάρο.

«Λοιπόν», είπε η Αμάντα, «ακούστε και πείτε μου αν σας φαίνεται παράξενο, ναι; Στην τελευταία μου δουλειά, η αδελφή της γιαγιάς μας συναδέλφου...»

Ο Στράικ έστρεψε τα μάτια του προς τα πάνω.

«...μαντέψτε με ποια ήταν στον ίδιο οικο ευγενιάς;»

«Δεν ξέρω», είπε ευγενικά η Ρόμπιν.

«Με τη Βάιολετ Κούπερ», είπε η Αμάντα. «Δε φαντάζομαι να ξέρετε...»

«Τη σπιτονοικοκυρά του Ντένις Κριντ», την πρόλαβε η Ρόμπιν.

«Ακριβώς!» είπε η Αμάντα, που φάνηκε να ευχαριστιέται με το γεγονός πως η Ρόμπιν εκτιμούσε τη σημασία της ιστορίας της. «Τέλος πάντων, δεν είναι πολύ παράξενο που είδα τη Μάργκοτ σ' εκείνο το παράθυρο, κι ύστερα από τόσα χρόνια βρέθηκα στην ίδια δουλειά με μια κοπέλα που η θεία της γνώρισε τη Βι Κούπερ; Μόνο που τότε χρησιμοποιούσε άλλο όνομα, γιατί ο κόσμος τη μισούσε».

«Είναι μια ενδιαφέρουσα σύμπτωση», είπε η Ρόμπιν, φροντίζοντας να μην κοιτάξει τον Στράικ. «Και πάλι, σε ευχαριστώ...»

«Κάτσε, έχει κι άλλο!» είπε η Αμάντα γελώντας. «Βέβαια, έχει και συνέχεια! Που λέτε, η αδελφή της γιαγιάς εκείνης της κοπέλας είπε πως η Βι είχε πει στη συγγένισά της ότι έγραψε στον Κριντ μια φορά, ρωτώντας να μάθει αν αυτός είχε σκοτώσει τη Μάργκοτ Μπάμπορο».

Η Αμάντα έκανε μια παύση, καθώς ήταν προφανές πως επίδωκε κάποιο σχόλιο, οπότε η Ρόμπιν, που τα είχε διαβάσει ήδη όλα αυτά στη βιογραφία του Κριντ, είπε:

«Πω, πω».

«Ακριβώς», είπε η Αμάντα. «Κι όπως φαίνεται, η Βι είπε –όλα αυτά στο νεκροκρέβατό της, καταλαβαίνετε, έλεγε την αλήθεια, ποιος θα έλεγε ψέματα τέτοιες ώρες;– η Βι είπε πως στο γράμμα που έλαβε, ο Κριντ παραδεχόταν πως αυτός την είχε σκοτώσει».

«Σοβαρά;» είπε η Ρόμπιν. «Εγώ νόμιζα πως το γράμμα...»

«Ναι, όμως εδώ τα είπε η ίδια η Βάιολετ αυτά», επέμεινε η Αμάντα, ενώ ο Στράικ έστρεφε και πάλι τα μάτια του προς τα πάνω, «είπε πως ο Κριντ σίγουρα το έκανε, πρακτικά της το ομολό-

γησε. Το έγγραψε με τρόπο που μονάχα εκείνη θα καταλάβαινε, όμως ήξερε ακριβώς τι εννοούσε.

»Είναι παλαβό όμως, καλά δε λέω; Πρώτα βλέπω τη Μάργκοτ στο παράθυρο, κι ύστερα, ύστερα από χρόνια...»

«Καταπληκτικό», είπε η Ρόμπιν. «Λοιπόν, σε ευχαριστώ πάρα πολύ για τον χρόνο που μας διέθεσες, Αμάντα, ήταν πραγματικά... χμ...»

Η Ρόμπιν χρειάστηκε μερικά ακόμη λεπτά και πολλά περισσότερα ανειλικρινή ευχαριστώ, προκειμένου να κόψει τη συζήτηση με την Αμάντα.

«Λοιπόν, τι λες;» ρώτησε η Ρόμπιν τον Στράικ, όταν με τα πολλά κατάφερε να ξεφορτωθεί την Αμάντα.

Εκείνος σήκωσε τον δείκτη του προς τον ουρανό.

«Τι;» είπε η Ρόμπιν στρέφοντας το βλέμμα της στη γαλάζια αχλή.

«Αν κοιτάξεις προσεκτικά», είπε ο Στράικ, «ίσως καταφέρεις να διακρίνεις οριακά έναν αστεροειδή που διέρχεται από τον οίκο της μπουύδας».

*Αλί μου (είπε εκείνη) πού βρίσκομαι, με ποιον μαζί;
Ανάμεσα στους ζωντανούς ή γύρω μου στέκουν νεκροί;
Έντμουντ Σπένσερ, Η νεραϊδοβασίλισσα*

Δουλειές του γραφείου, άσχετες με την υπόθεση Μπάμπορο, απασχόλησαν πλήρως τον Στράικ στο διάστημα των αμέσως επόμενων ημερών. Η πρώτη του απόπειρα να αιφνιδιάσει τη νοσοκόμα Τζάνις Μπίτι στο σπίτι της αποδείχτηκε άκαρπη. Έφυγε από το Νάιτινγκεϊλ Γκρόουβ, έναν άχρωμο δρόμο που εκτεινόταν ακριβώς δίπλα στις βορειοανατολικές σιδηροδρομικές γραμμές, χωρίς να απαντήσει κανείς στα χτυπήματά του στην πόρτα.

Η δεύτερη απόπειρα, την επόμενη Τετάρτη, πραγματοποιήθηκε ένα απόγευμα που φυσούσε επίμονο αεράκι, απειλώντας να φέρει μαζί του βροχή. Ο Στράικ προσέγγισε το σπίτι της Τζάνις από τον σταθμό του Χίδερ Γκριν, ακολουθώντας ένα πεζοδρόμιο το οποίο στη δεξιά του πλευρά προστατευόταν από κάγκελα και πυξάρια, απομονώνοντας τον δρόμο από τις γραμμές του τρένου. Ο νους του γυρόφερνε στη Ρόμπιν, έτσι όπως προχωρούσε ανόρεχτα, καπνίζοντας, γιατί λίγο νωρίτερα είχε απορρίψει την πρότασή του να τον συνοδέψει στη συνάντηση με την Τζάνις, λέγοντας πως είχε να κάνει «κάτι άλλο», αλλά χωρίς να προσδιορίσει τι ήταν αυτό. Ο Στράικ είχε την αίσθηση πως διέκρινε μια υποψία νευρικότητας, σχεδόν απροθυμίας, στην απάντηση της Ρόμπιν στην πρόταση να της μιλήσουν μαζί, ενώ κανονικά, αν κάτι την εμποδίζε να έρθει, θα αντιδρούσε με απογοήτευση.

Από τον καιρό που η Ρόμπιν άφησε τον Μάθιου, ο Στράικ εί-

χε συνηθίσει σε μια κατάσταση περισσότερο άνετη και ανοιχτή ανάμεσα στον ίδιο και στη συνεργάτιδά του, οπότε αυτή της η άρνηση, σε συνδυασμό με τον τόνο της φωνής της και την απουσία κάποιας εξήγησης, του είχε κεντρίσει την περιέργεια. Παρότι υπήρχαν προφανώς κάποια θέματα για τα οποία δε θα περίμενε να θέλει να τα μοιραστεί μαζί του –η περίπτωση ενός ραντεβού με τον γυναικολόγο τού ήρθε στον νου– το λογικό θα ήταν τουλάχιστον να του πει: «Έχω ένα ραντεβού με τον γιατρό μου».

Ο ουρανός σκοτείνιασε καθώς ο Στράικ πλησίαζε στο σπίτι της Τζάνις, το οποίο ήταν αισθητά μικρότερο απ' ό,τι εκείνο της Αϊρίν Χίκσον. Βρισκόταν σε μια γειτονιά με διαδοχικά, πανομοιότυπα κτίσματα. Δαντελωτές κουρτίνες κρέμονταν απ' όλα τα παράθυρα και η εξώπορτα ήταν βαμμένη σκούρα κόκκινη. Ο Στράικ δεν παρατήρησε αμέσως ότι πίσω από τις δαντελωτές κουρτίνες στο παράθυρο του καθιστικού φέγγιζε ένα φως, παρά μόνον όταν είχε ήδη αρχίσει να διασχίζει τον δρόμο. Μόλις όμως συνειδητοποίησε πως το θήραμά του πρέπει να βρισκόταν στο σπίτι, κατόρθωσε να αποδιώξει κάθε σκέψη για τη συνεταιίρο του από τον νου του, διέσχισε τον δρόμο ανοίγοντας το βήμα του και χτύπησε αποφασιστικά την εξώπορτα. Έτσι όπως στεκόταν και περίμενε, άκουσε τους πνιχτούς ήχους μιας τηλεόρασης που έπαιζε δυνατά μέσα από το τζάμι του παραθύρου στο ισόγειο. Ετοιμαζόταν να χτυπήσει ξανά, σε περίπτωση που η Τζάνις δεν είχε ακούσει την πρώτη φορά, όταν η πόρτα άνοιξε.

Σε αντίθεση με την προηγούμενη συνάντησή τους, η νοσοκόμα, που φορούσε γυαλιά με ατσάλινο σκελετό, φάνηκε να ταράζεται και δεν έδειχνε διόλου ευχαριστημένη που έβλεπε τον Στράικ. Πίσω της, δυο γυναικείες φωνές με αμερικανική προφορά αντήχησαν μέσα από την αθέατη τηλεόραση: «*Λοιπόν, σου αρέσει η λάμψη;*» «*Αταρεύω τη λάμψη!*»

«Ε... αφήσατε κάποιο μήνυμα και μου διέφυγε ή...;»

«Συγγνώμη που ήρθα απροειδοποίητα», είπε ο Στράικ, χωρίς προφανώς να το εννοεί, «όμως με έφερε ο δρόμος από εδώ και σκέφτηκα μήπως θα μπορούσατε να μου διαθέσετε λίγα λεπτά από τον χρόνο σας».

Η Τζάνις έριξε μια κλεφτή ματιά πίσω της. Μια θηλυπρεπή αντρική φωνή έλεγε: *«Το φόρεμα με το οποίο έχει ξετρελαθεί η Κέλι είναι μοναδικό δείγμα για πασαρέλα...»*

Φανερά δυσαρεστημένη, η Τζάνις στράφηκε και πάλι στον Στράικ.

«Δεν ξέρω... εντάξει», είπε, «όμως το σπίτι είναι χάλια... κι αν γίνεται, σκουπίστε καλά τα πόδια σας, γιατί ο τελευταίος τύπος που ήρθε εδώ πέρα απροειδοποίητα έφερε μαζί του ακαθαρσίες σκύλου. Κλείστε και την πόρτα, όπως μπαίνετε».

Ο Στράικ διάβηκε το κατώφλι, ενώ η Τζάνις απομακρύνθηκε με γοργό βήμα και χάθηκε στο καθιστικό. Ο Στράικ περίμενε πως θα έκλεινε την τηλεόραση, όμως δεν το έκανε. Όση ώρα ο ντετέκτιβ σκούπιζε τα πόδια του στο χαλάκι από κοκοφοίνικα μέσα από την πόρτα, μια αντρική φωνή είπε: *«Αυτό το μοναδικό φόρεμα πασαρέλας ίσως σταθεί αδύνατο να βρεθεί, οπότε ο Ράντι ψάχνει...»* Αφού κοντοστάθηκε για λίγο εκεί, ο Στράικ συμπέρανε πως η Τζάνις τον περίμενε να την ακολουθήσει κι έτσι πέρασε με τη σειρά του στο μικρό καθιστικό.

Έχοντας περάσει μεγάλο μέρος της παιδικής του ηλικίας σε κοινόβια με τη μητέρα του, ο Στράικ είχε μια πολύ διαφορετική αντίληψη του τι σημαίνει «χάλια» σε σχέση με την Τζάνις. Παρότι ο χώρος ήταν φορτωμένος με διάφορα πράγματα, με κάτι να υπάρχει σχεδόν σε κάθε επιφάνεια, τα μοναδικά σημάδια πραγματικής ακαταστασίας στο δωμάτιο ήταν ένα φύλλο της *Daily Mirror* αφημένο σε μια πολυθρόνα, κάτι τσαλακωμένες ξελατίνες ξεχασμένες δίπλα σε ένα ανοιχτό πακέτο χουρμάδες στο τραπέζι του καθιστικού και ένα σεσουάρ, το οποίο βρισκόταν στο πάτωμα, δίπλα στον καναπέ, και το οποίο η Τζάνις εκείνη τη στιγμή έβγαζε από την πρίζα.

«...η Αντονέλα φέρνει την τουαλέτα που πλησιάζει περισσότερο στην επιλογή της Κέλι, ένα εντυπωσιακά στολισμένο φόρεμα, αξίας 15.000 δολαρίων...»

«Ο καθρέφτης εδώ κάτω βολεύει καλύτερα για να στεγνώνω τα μαλλιά μου», εξήγησε η Τζάνις, όπως ίσιωνε την πλάτη της, ροδαλή στο πρόσωπο, με το σεσουάρ στο χέρι και ύφος ελαφρά

εκνευρισμένο, σαν να την πίεζε ο Στράικ να δικαιολογηθεί. «Θα το εκτιμούσα αν με είχατε ειδοποιήσει, ξέρετε», συμπλήρωσε με ύφος όσο αυστηρό της επέτρεπε το φυσικά χαμογελαστό πρόσωπό της. «Με πιάσατε απροετοίμαστη».

Ο Στράικ θυμήθηκε απρόσμενα και χαρακτηριστικά την Τζόαν, που αναψοκοκκίνιζε κάθε φορά, αν έρχονταν επισκέψεις στο σπίτι ξαφνικά, ενώ εκείνη είχε έξω την ηλεκτρική σκούπα ή τη σιδερώστρα.

«Σας ζητώ συγγνώμη. Όπως σας είπα, έτυχε να βρίσκομαι στην περιοχή...»

«Κι ενώ η Κέλι δοκιμάζει το πρώτο φόρεμα, δεν μπορεί να βγάλει από το μυαλό της την τουαλέτα των ονείρων της», περιέγραφε μεγαλόφωνα ο αφηγητής, οπότε ο Στράικ και η Τζάνις έριξαν κλεφτές ματιές προς την τηλεόραση, όπου μια νεαρή γυναίκα προσπαθούσε να χωρέσει σε ένα εφαρμοστό, ημιδιαφανές λευκό φόρεμα, το οποίο καλυπτόταν από ασημένια στρας.

«Πες ναι στο νυφικό», είπε η Τζάνις, που φορούσε το ίδιο σκούρο μπλε πουλόβερ και παντελόνι όπως και την τελευταία φορά που την είχε δει ο Στράικ. «Είναι η ένοχη απόλαυσή μου... Μήπως θέλετε ένα τσάι;»

«Μόνο αν δε σας κάνει κόπο», είπε ο Στράικ.

«Εντάξει, κόπος δεν είναι, αλλά θέλει λίγη δουλίτσα, καλά δε λέω;» είπε η Τζάνις, με την πρώτη υποψία χαμόγελου. «Μη σκάτε, όμως, θα ετοιμάζα ένα τσάι να πιω στο πρώτο διάλειμμα για διαφημίσεις, οπότε βάζω το νερό να βράσει».

«Αφού είναι έτσι, σας ευχαριστώ πάρα πολύ», είπε ο Στράικ.

«Αν δε βρω αυτό το φόρεμα», έλεγε ο θηλυπρεπής σύμβουλος γάμου επί της οθόνης, όπως έψαχνε φουντωμένος στις κρεμάστρες με τα αμέτρητα λευκά φορέματα, ενώ τα φρύδια του ήταν τόσο μαδημένα ώστε έμοιαζαν σχεδόν ζωγραφισμένα, «δε θα έχουμε το...»

Η οθόνη μαύρισε. Η Τζάνις είχε κλείσει την τηλεόραση από το τηλεκοντρόλ.

«Χουρμά θέλετε;» ρώτησε τον Στράικ, προτείνοντάς του το κουτί.

«Ευχαριστώ, όχι», είπε ο Στράικ.

«Πήρα ένα σωρό κουτιά στο Ντουμπάι», εξήγησε η Τζάνις. «Λογάριασα να τους μοιράσω για δώρα, όμως δοκίμασα και τώρα δεν κρατιέμαι. Καθίστε. Δυο λεπτάκια θα κάνω».

Ο Στράικ είχε την εντύπωση πως εντόπισε μια ακόμη κλεφτή ματιά προς τα πόδια του, καθώς η Τζάνις έφευγε από το δωμάτιο, με το σεσουάρ στο ένα χέρι και τους χουρμάδες στο άλλο, αφήνοντας τον Στράικ να βουλευτεί σε μια πολυθρόνα που έτριξε κάτω από το βάρος του.

Ο Στράικ έβρισκε το μικρό καθιστικό στενάχωρο. Κυριαρχούσε το κόκκινο χρώμα, η μοκέτα είχε ένα άλικο ελικοειδές μοτίβο και εκεί πάνω απλωνόταν ένα φτηνιάρικο, πορφυρό, τουρκικό κιλίμι. Κάδρα με αποξηραμένα φυτά κρέμονταν από τους κόκκινους τοίχους, ανάμεσα σε παλιές φωτογραφίες, κάποιες από αυτές ασπρόμαυρες, ενώ κι οι έγχρωμες ξεθωριασμένες ήταν, μέσα σε ξύλινα κάδρα. Μια μικρή βιτρίνα κατακλυζόταν από φτηνά στολίδια από φυσητό γυαλί. Το μεγαλύτερο, μια άμαξα της Σταχτοπούτας που την έσερναν έξι γυάλινα άλογα, έστεκε σε περίοπτη θέση πάνω στο ράφι που κάλυπτε το ηλεκτρικό τζάκι. Προφανώς, κάτω από το απέριττο ντύσιμο της Τζάνις κρυβόταν μια ρομαντική ψυχή.

Η οικοδέσποινα επέστρεψε λίγα λεπτά αργότερα, κρατώντας έναν δίσκο με καλαμένινες λαβές, πάνω στον οποίο βρισκονταν δυο κούπες τσάι, στις οποίες είχε προστεθεί ήδη το γάλα, κι ένα πιάτο με σοκολατένια μπισκότα. Η όλη διαδικασία της προετοιμασίας του τσαγιού φαινόταν να έχει βελτιώσει κάπως τη διάθεσή της απέναντι στον επισκέπτη της.

«Αυτός είναι ο Λάρι μου», είπε βλέποντας τον Στράικ να κοιτάζει προς μια διπλή κορνίζα, στο τραπεζάκι δίπλα του. Στη μια πλευρά ήταν η φωτογραφία ενός υπέρβαρου άντρα με υπναλέο βλέμμα και δόντια που μαρτυρούσαν καπνιστή. Στην άλλη ήταν μια ξανθιά γυναίκα, εύσωμη αλλά χαριτωμένη.

«Α. Κι αυτή είναι...;»

«Η μικρή μου αδελφή, η Κλερ. Πέθανε το '97. Καρκίνος στο πάγκρεας. Άρρησαν να τον εντοπίσουν».

«Λυπάμαι πολύ», είπε ο Στράικ.

«Ναι», είπε η Τζάνις αναστενάζοντας βαθιά. «Τους έχασα και τους δύο περίπου το ίδιο διάστημα. Να σας πω την αλήθεια», είπε, έτσι όπως καθόταν στον καναπέ και από τα γόνατά της ακούστηκαν δυο ξεροί ήχοι, «γύρισα εδώ μετά το Ντουμπάι και σκέφτηκα, πρέπει οπωσδήποτε να κρεμάσω τίποτε καινούργιες φωτογραφίες. Ήταν καταθλιπτικό επιστρέφοντας να βλέπεις τόσους πεθαμένους...

»Πήρα κάτι απίθανες φωτογραφίες στις διακοπές, τον Κεβ και τα εγγόνια μου, αλλά δεν τις έχω τυπώσει ακόμη. Είναι ένα παλικάρι εδώ δίπλα, γείτονας, που είπε θα το αναλάβει. Κι οι προηγούμενες που έχω από τον γιο μου και τα παιδιά είναι τραβηγμένες εδώ και δυο χρόνια. Οπότε, έδωσα στον νεαρό την... πλάκα μνήμης, έτσι δεν το λένε;»

«Κάρτα μήπως;» είπε ο Στράικ.

«Αυτό το ρημάδι. Τα παιδιά εδώ δίπλα γελάνε με τα χάλια μου. Βέβαια, μην παραπονιέμαι, η Αϊρίν είναι χειρότερη από μένα. Ούτε μπαταρία δεν ξέρει ν' αλλάξει. Λοιπόν», είπε, «γιατί θέλατε να με δείτε ξανά;»

Ο Στράικ, που δεν είχε καμία διάθεση να βρεθεί αντιμέτωπος κατευθείαν με αδιέξοδο, σχεδίαζε να κρατήσει τις ερωτήσεις του για τον Σάτσγουελ για το τέλος. Βγάζοντας το σημειωματάριο και ανοίγοντάς το, είπε:

«Προέκυψαν ορισμένα θέματα στο διάστημα που μεσολάβησε από τη συνάντησή μας. Έθεσα το πρώτο στον δρα Γκάπτα, όμως δεν μπορούσε να με βοηθήσει, οπότε έλεγα μήπως θα μπορούσατε εσείς. Μήπως ξέρετε κάτι σχετικά με έναν άντρα ονόματι Νίκο Ρίτσι, που ήταν γνωστός και με το παρατσούκλι “Λέρας”;»

«Ένας γκάνγκστερ δεν ήταν αυτός, παλιά;» είπε η Τζάνις. «Ήξερα πως έμενε εκεί γύρω, στο Κλέρκενγουελ, όμως δεν έτυχε να τον συναντήσω. Πώς και ρωτάτε... Α, μήπως σας είπε η Αϊρίν για εκείνη την ιστορία με τα θεμέλια;»

«Τα ποια;» ρώτησε ο Στράικ.

«Τίποτε, μωρέ. Είχε κυκλοφορήσει μια φήμη τον καιρό που έφτιαχναν κάτι καινούργιους δρόμους στο Κλέρκενγουελ, στις

Ο ιδιωτικός ερευνητής Κόρμωραν Στράικ είναι στην Κορυνούλη, σε επίσκεψη στην οικογένειά του, όταν τον πλησιάζει μια γυναίκα που του ζητά να τη βοηθήσει να βρει τη μητέρα της, Μάργκοτ Μπάμπορο, η οποία εξαφανίστηκε κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες το 1974.

Ο Στράικ δεν έχει ασχοληθεί ποτέ ξανά με ανεξιχνίαστη υπόθεση, αλλά παρόλο που έχει ελάχιστες πιθανότητες να τα καταφέρει, δέχεται να την αναλάβει. Την ίδια στιγμή η συνέταιρός του, Ρόμπιν Έλακοτ, προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα σ' ένα δύσκολο διαζύγιο και στα συναισθήματά της για τον Στράικ.

Καθώς ο Στράικ και η Ρόμπιν ερευνούν την εξαφάνιση της Μάργκοτ, βρίσκονται μπροστά σε μια σειρά από περίπλοκα στοιχεία όπως κάρτες ταρώ, έναν ψυχοπαθή κατά συρροή δολοφόνο και αναξιόπιστους μάρτυρες. Και θα συνειδητοποιήσουν ότι ακόμη και παλιές υποθέσεις μπορούν να αποδειχτούν θανάσιμες...

Ο δεύτερος τόμος του πέμπτου βιβλίου με τις συναρπαστικές ιστορίες μυστηρίου του Κόρμωραν Στράικ και της Ρόμπιν Έλακοτ.

Μη χάσετε τα άλλα βιβλία της σειράς.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-4846-6

ΚΩΔ. ΒΙΒΛ. ΕΛΛ. 20390